

Vad är svårt på agilitybanan?

Åsa Andersson Mägi, Söderköpings BK, tävlar med tollaren Bobbo i klass I large.

–Bobbo är min första agilityhund. Vi har tävlat inofficiellt i sex år och debuterat officiellt först i år. Det här är vår fjärde officiella tävling och det är alltid något som strular. Antingen har jag för ont i kroppen, så att vi blir för långsamma och missar pinnen på grund av det. Eller så hoppar Bobbo över något kontaktfält. På sistone har han gått ur slalom för tidigt. Men han är duktig på att söka hinder själv, vilket gör det lättare att handla. Det jag tränar mest är framåtdriv och kontaktfält.

Gunilla Lindström, Mälare BK, tävlar med papilionen Roxa i klass II small.

–Vi har haft problem med slalom, framför allt på tävling. Eftersom Roxa har ökat i fart så har hon haft svårt att bromsa för att kunna ta första porten rätt. Det som var ett problem tidigare var att Roxa inte var så snabb och motiverad, och det berodde på att jag som är oerfaren inte visste hur jag skulle lägga upp grundträningen när hon var valp och unghund. Det vi också har haft svårt för är när hinder inte ska tas bakifrån, men det beror säkert på att vi har tränat mycket på just att ta hinder bakifrån.

Andreas Sonnerud, Stockholms Södra BK, tävlar med pumin Socker i klass I medium.

–Det svåraste är handlingen, det vill säga att tajma sidbytena i hög fart. Jag har tävlat med min andra hund tidigare. Hon är uppflyttad till agilityklass II. Men hon gillar inte att springa, så vi klarar inte alltid tiderna och har slutat att tävla. Socker och jag debuterade på Gotland i juli. För att lära mig att handla bättre tränar jag privat för Annica Aller. Annars tränar vi mycket högerslalom och kontaktfält.

Maria Walter, Vadstena BK, tävlar med bichon frisén Teddy i klass III small.

–Teddy fyllde nio i augusti och farten har blivit ett problem det senaste året. Vi har varit hos veterinär, och en hundfysioterapeut går igenom honom en gång i månaden. Det är inget fel på honom, så jag försöker bibehålla hans kondition genom att promenera och cykla off-track. Och vi gör många fartövningar när vi tränar. När vi tävlar tycker jag att banorna är varierade. Det gillar jag, även om vi inte har en chans på rejsbanor.

TEXT: MARI EDMAN
FOTO: STEFAN BORG, MARI EDMAN

Lätt eller svårt – åsikterna går isär

Hinder, handling och fart. Det är många bitar som måste funka under ett agilitylopp. Mycket kan och blir fel, oavsett om banorna anses lätta eller svåra. För olika saker är olika svåra, beroende på vilket ekipage som kör.

Ett agilityekipages uppgift är att ta sig med så få fel och så snabb tid som möjligt runt en hinderbana. Hur väl man lyckas beror på många faktorer.

Oftast handlar det om hur välutbildade hund och förare är.

Hinderfel är betydligt vanligare i klass I och II. Men har hunden fått lära sig att ta samtliga hinder på rätt sätt, oavsett ur vilken vinkel den kommer eller vilka hinder som ligger före respektive efter, så ökar chansen att det blir rätt när man tävlar.

Och har föraren lärt sig att läsa sin hund och ge hunden en begriplig signal om att fortsätta framåt eller svänga,

Olika banor och ekipage

Banorna är ju hela tiden olika. En del är rakare. Andra har fler, tvärare och klurigare svängar. På vissa banor står hindren tätt och på andra mer glest. Och på en del är det vanligare att hunden ska ta det hinder som den har framför sig. På andra ska den vid flera tillfällen ta ett helt annat hinder, eller kanske till och med det hinder som den ser – fast från andra hållet.

Vi som tävlar är dock också olika, vilket gör att vi har olika förutsättningar för att lyckas med de olika svårigheterna.

Själv kan jag till exempel inte springa och har valt att tävla med en ras som är framavlad för att vara kortbent, tung och springa långsamt. Helt idiotiskt, kan man tycka.

Men faktum är att det går rätt hyfsat, utifrån min ambitionsnivå. Rasen har nämligen en stor fördel. Den gillar att jobba självständigt, vilket jag har valt att förstärka så mycket som det går i mina hundars träning. För det ger mig – som verkligen behöver det – utrymme att gena på banan.

Med första hunden gick det dock lite till överdrift. Hon tyckte gärna att hon visste bättre än jag, och eftersom jag var rutinerad var min handling väldigt otydlig. Det ledde till att vi ofta diskade oss. Eller så drog vi på oss rivningar, eftersom jag inte heller lyckades lära henne att hoppa med rätt teknik.

Den andra har alltid varit betydligt mer hindersäker och samarbetsvillig, och jag har blivit bättre på att handla. Men vi har svårt att hävda oss tidsmässigt. Det får mig att tycka att raka banor är tråkiga, och att banor med långa springsträckor mellan varje passage där jag måste vara nära för att kunna styra är nästintill omöjliga. Jag vill därför hellre tävla på tajta banor som har slalomingångar i svåra vinklar och kräver självständiga kontaktfält.

Den tredje hunden är det knepigare med på alla sätt. Just på agilitybanan är hon inte alls lika självständig som i vardagen. Jag misstänker att hennes dåliga självförtroende beror på hon är så liten att hindren är högre och avstånden mellan hindren kräver fler steg. Det i sin tur har också gjort henne mindre uttillräckande och inte lika motiverad. Så för henne föredrar jag i dagsläget rakare banor. De får henne att våga och vilja ta för sig.

Där ser man. Jag är samma förare, men har och har haft olika svårigheter med tre hundar av samma ras.

Variation förnöjer

Att åsikterna om vad som är svårt varierar utifrån vem man är visar även enkätsvaren här intill. Beroende på vilken klass de tävlar i, samt vilka förutsättningar de själva och deras hundar har, så svarar förarna helt olika. En del vill tvingas springa mer, andra mindre. En del har problem att klara tiderna, andra tycker att det är svårare att få hundarna att ta hindren korrekt.

De flesta är dock överens om att de vill tävla på banor med varierade utseende och rätt svårighetsnivå. Det ger alla större chans att lyckas någon gång. I bästa fall tvingar det oss dessutom till att försöka bli bättre på det som vi är mindre bra på.

För en klass I-hund kan det vara lika svårt att ta hindren på rätt sätt, som att ta dem i rätt ordning och från rätt håll.

öka respektive minska tempot, i exakt rätt ögonblick, så är det enklare för hunden att begripa vart den ska.

Det i sin tur är en förutsättning för att hunden på snabbaste sätt – det vill säga utan att be föraren om hjälp, springa förbi hinder eller glida ut i svängarna – tar rätt väg runt banan. Vilket är ett måste för att lyckas i klass III, där kraven på fart är betydligt högre än i klass I och II.

Men det kan så klart bli fel även för de skickligaste. För det är lätt att göra missbedömningar när det går fort. Hunden kan råka riva ett hinder, missa slalomingången eller missförstå föraren. Som i sin tur kanske placerar sig aningens fel, blir för långt efter eller styr för lite eller för mycket.

Daniel Lindén, Österåkers BK, tävlar med border collien Tess och engelska springer spanieln Ellen i klass III large.

–Egentligen tycker jag inte att så mycket är svårt utan vill ha fler svårigheter, som längre avstånd mellan hindren. En vanlig svårighet i Sverige är krokiga banor med många tvära svängar efter varandra när hunden har fått upp hög fart. Därför tränar man mycket på det och i längden kan det leda till skador. I min träning har jag inspirerats mycket av syd-europeiska och finska banor, och skulle vilja att de svenska domarna tog intryck av dem. De innehåller mycket fart och andra typer av svårigheter, till exempel att föraren måste hinna placera sig. Det gör att föraren måste lita på hunden och springa snabbt. Men framför allt vill jag att det ska finnas handlingsalternativ.

Charlotte Almberg, Väsby BK, tävlar med schnauzern Felix i agilityklass II och hoppklass III large, och berger des pyrénées face race Jonna i klass I medium.

–Med Jonna är det svårt om det blir mycket handling och fällor. Hon är miljö känslig och därför har jag tävlat mycket i år. Och jag vill att hon ska få ösa på. Men det har dykt upp lite svåra banor nu i sommar, vilket har gjort mig skitförbannad. Men jag kan inte lägga krut på att bli upprörd, utan får se till att lösa situationen. Och jag tycker ändå att det är strängt av domarna som testar nya grepp i klass I. Felix är hindersäker, stabil och förutsägbar. Men han är inte tillräckligt motiverad och har svårt att klara tiderna. Raka banor ökar hans motivation.

Jani Simula, Söderköpings BK, tävlar med blandrasen Ramba i klass I small.

–Ramba har ett starkt hindersug, så ibland är det svårt att svänga henne. Men det beror på min handling. Vi har börjat tävla i år och är rutinerade. Banorna är lagom svåra, och jag tycker inte att det är svårt att på banvandringen se hur jag ska handla. Jag hamnar dock inte alltid där jag har planerat när vi kör. Vi tränar med klass II- och III-ekipage på vår klubb, så vi tränar på ganska svåra banor.

Michaela Jansson, Nynäshamns BK, tävlar med australian shepherd Lava i klass III large och mellanpudeln Yxa i klass III medium.

–Det som är svårt är situationer där man måste vara nära efter långa raksträckor. Då hinner jag inte placera mig. Jag tycker att det är sorgligt när klass III-banor har klass I-nivå. Möjlighet att tävla på lättare banor har man ju alltid i lagklasser. Jag vill att banorna ska vara utmanande, så att jag måste jobba hinder för hinder, och tränar alltid för den klass som jag tävlar i.

